

- 3) Prawo Unii, a w szczególności zasadę skuteczności, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego, która, po pierwsze, uzależnia zapłatę odsetek za opóźnienie należnych ze względu na fakt, że organ podatkowy nie dokonał w wyznaczonym terminie zapłaty należności z tytułu zwrotu nadpłaconego podatku od wartości dodanej (VAT), niezwróconego z naruszeniem prawa Unii, od złożenia specjalnego wniosku, podczas gdy w innych sytuacjach tego rodzaju odsetki są przyznawane z urzędu, a po drugie, nalicza owe odsetki począwszy od dnia, w którym upłynął termin 30 lub 45 dni, przyznany administracji na rozpatrzenie odnośnego wniosku, nie zaś od dnia, w którym nastąpiła nadpłata.

(¹) Dz.U. C 142 z 23.4.2018.
Dz.U. C 221 z 25.6.2018.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Praze – Republika Czeska) – Herst s.r.o. / Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-401/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1 lit. b) – Wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów – Artykuł 20 – Uzyskanie prawa do rozporządzania towarem jak właściciel – Transakcje łańcuchowe zakupu i dalszej sprzedaży towarów w ramach jednego transportu wewnątrzwspólnotowego – Możliwość podjęcia decyzji mogących wpłynąć na sytuację prawną towaru – Przypisanie transportu – Transport z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy – Skutki w czasie wyroków dokonujących wykładni]

(2020/C 230/03)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Praze

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Herst s.r.o.

Strona przeciwna: Odvolací finanční ředitelství

Sentencja

- 1) Artykuł 20 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że podatnik, który dokonuje jednego wewnątrzwspólnotowego transportu towarów w procedurze zawieszenia poboru akcyzy z zamiarem nabycia tych towarów do celów swojej działalności gospodarczej po dopuszczeniu ich do swobodnego obrotu w państwie członkowskim przeznaczenia, uzyskuje prawo do rozporządzania tymi towarami jak właściciel w rozumieniu tego przepisu, pod warunkiem że ma on możliwość podjęcia decyzji mogących wpłynąć na sytuację prawną tych samych towarów, w tym w szczególności decyzji o ich sprzedaży.

Okoliczność, że podatnik ten od początku miał zamiar nabyć te towary do celów swojej działalności gospodarczej po ich dopuszczeniu do swobodnego obrotu w państwie członkowskim przeznaczenia, stanowi okoliczność, którą sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę w ramach całościowej oceny wszystkich szczególnych okoliczności rozpatrywanej przez niego sprawy w celu ustalenia, do której z kolejnych transakcji nabycia należy przypisać rzeczony transport wewnątrzwspólnotowy.

- 2) Prawo Unii stoi na przeszkodzie temu, by sąd krajowy rozpatrujący przepis krajowego prawa podatkowego, który dokonał transpozycji przepisu dyrektywy 2006/112 i który można interpretować na różne sposoby, przyjął wykładnię najkorzystniejszą dla podatnika, opierając się na krajowej zasadzie konstytucyjnej in dubio mitius, nawet po orzeczeniu przez Trybunał, że taka wykładnia jest niezgodna z prawem Unii.

(¹) Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) –postępowanie wszczęte przez AS „PrivatBank”

(Sprawa C-480/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Usługi płatnicze w ramach rynku wewnętrznego – Dyrektywa 2007/64/WE – Przedmiotowy i podmiotowy zakres stosowania – Usługi płatnicze świadczone w walucie innej niż euro lub oficjalna waluta państwa członkowskiego spoza obszaru euro – Usługi płatnicze świadczone przez instytucję kredytową – Niewykonanie lub wadliwe wykonanie zlecenia płatniczego – Podmiot odpowiedzialny – Procedura nadzoru ostrożnościowego – Procedury wnoszenia skarg – Odszkodowanie pozasądowe – Właściwe organy]

(2020/C 230/04)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS „PrivatBank”

przy udziale: Finanšu un kapitāla tirgus komisija

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 2 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywę 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE, zmienionej dyrektywą 2009/111/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowań krajowych, zgodnie z którymi organ, o którym mowa w art. 82 tej dyrektywy, jest uprawniony do badania skarg i nakładania sankcji w przypadku usług płatniczych świadczonych w oficjalnej walucie państwa trzeciego.
- 2) Artykuły 20 i 21 dyrektywy 2007/64/WE, zmienionej dyrektywą 2009/111, nie znajdują zastosowania *ratione personae* do instytucji kredytowych.
- 3) Artykuły 80–82 dyrektywy 2007/64, zmienionej dyrektywą 2009/111, należy interpretować w ten sposób, że nie upoważniają one właściwego organu w rozumieniu tych przepisów do rozstrzygania, na podstawie kryteriów ustanowionych w art. 75 tej dyrektywy, sporów wynikających z niewykonania lub wadliwego wykonania transakcji płatniczej powstałych między użytkownikami a dostawcami usług płatniczych, w sytuacji gdy organ ten wykonuje swoje uprawnienie w celu badania skarg użytkowników usług płatniczych oraz nakładania sankcji na dostawców usług płatniczych w przypadku naruszenia obowiązujących przepisów. Spory te powinny być rozstrzygane w ramach pozasądowych procedur odszkodowawczych, o których mowa w art. 83 dyrektywy 2007/64, zmienionej dyrektywą 2009/111, bez uszczerbku dla prawa do wszczęcia postępowania przed sądem zgodnie z krajowym prawem proceduralnym. Jeżeli ustawodawca krajowy zdecydował się na połączenie uprawnień wynikających, po pierwsze, z rzeczonych art. 80–82, a po drugie, ze wskazanego art. 83, w rękach jednego i tego samego organu, organ ten musi wykonywać każdą z tych kategorii uprawnień w sposób niezależny, wyłącznie w ramach procedur, które są z nimi odpowiednio związane.